

ΕΝΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ² ΜΙΛΑ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

Αγαπητοί γονείς, ας συζητήσουμε για λίγο. Αφιερώστε μου λίγο από τον πολύτιμο χρόνο σας. Χαίρομαι κάθε φορά που κάποιος από σας έρχεται στο σχολείο. Σ' ένα χώρο που τα παιδιά σας ζούν έξι ώρες την ημέρα, εννέα μήνες το χρόνο. ένα μεγάλο κομμάτι της ζωής τους. Χαίρομαι όταν σας βλέπω να έρχεστε όχι μόνο για να πάρετε τον έλεγχο, με τους βαθμούς του παιδιού σας, αλλά να συζητήσουμε ανθρώπινα, ζεστά, για να σκύψουμε μαζί με αγωνία, αλλά έχοντας ο ένας τον άλλον στήριγμα, πάνω από τα παιδιά σας.

Μαθαίνει ο ένας από τον άλλο, βοηθιέται ο ένας από τον άλλο και όλοι μαζί στρέφουμε το ενδιαφέρον μας εσείς ως γονείς-εμείς ως δάσκαλοι εκεί που έχουμε ταχθεί στη ζωή μας να υπηρετούμε. Στα παιδιά σας που είναι και παιδιά μας. Τα στέλνετε σε μας. Μας τα εμπιστεύεστε. Τ' αφήνετε στα χέρια μας όντας σίγουροι ότι μπορούμε οτι μπορούμε να τα κατευθύνουμε, να τα διδάξουμε, να τους προσφέρουμε γνώσεις, να τα οδηγήσουμε στη πρόοδο, τη δημιουργία, σε μια ευτυχισμένη ζωή. Βαρύ το έργο μας. Σίγουρα δύσκολο. Ξέρετε πόσο δυσκολότερο γίνεται όταν νιώθουμε μόνοι σ' αυτήν την προσπάθεια μας; Ξέρετε τι σημαίνει να έχουν περάσει κάποιοι μήνες από τη σχολική χρονιά και όμως να υπάρχουν γονείς που δεν έχουν περάσει την πόρτα του σχολείου; Που δεν έχουμε γνωριστεί; Δεν έχουμε πει καλημέρα, δεν γνωρίζουν αυτοί τους ανθρώπους που έχουν εμπιστευτεί ό,τι πιο αγαπημένο και πολύτιμο έχουν, τα παιδιά τους. Δεν γνωρίζουμε εμείς τους ανθρώπους που έφεραν στον κόσμο τον Κώστα, τη Μαρία, το Γιάννη, το Γιώργο, την Ελένη. και μένουμε μόνοι, τραγικά μόνοι θα έλεγα, να αγωνιζόμαστε μες στη σχολική τάξη να καταλάβουμε γιατί ο Νίκος συνήθως κοιτάζει έξω από το παράθυρο, γιατί η Ειρήνη δεν σηκώνει ποτέ το χέρι της, γιατί ο Τάκης είναι συνεχώς θλιμμένος, γιατί ο Γιώργος κάνει πάντα φασαρία, γιατί; γιατί; γιατί;

Κάθε άνθρωπος έχει το δικό του κόσμο. Κάθε παιδί έχει την ιδιαιτερότητά του. Το χαρακτήρα του, τα ονειρά του, τα πιστεύω του, τις συνήθειες του, τα προβλήματά του, τους φόβους του, τα ερωτηματικά του. Πασχίζουμε καθημερινά να τα καταλάβουμε. Ποιος όμως μπορεί να ξέρει καλύτερα από το γονιό όλα αυτά; Εμείς ψάχνουμε έχοντας ως στήριγμα τις σπουδές μας, την επιστημονική μας κατάρτιση, τα ψυχικά μας αποθέματα. Εσείς όμως είστε οι γνώστες οι πραγματικοί της ψυχής των παιδιών σας. Η μόρφωση και τα πτυχία δεν μετρούν όταν μιλάμε για σχέση γονιού-παιδιού. Η αγάπη των γονιών σχίζει τα σκοτάδια και η ψυχή του παιδιού σας ανοίγεται μπροστά σας. Πόσο πολύτιμοι λοιπόν είστε εσείς οι γονείς

για μας τους εκπαιδευτικούς! Όταν μας βρίσκετε και μας μιλάτε για τα παιδιά σας, όταν μας ενημερώνετε για τα προβλήματα και τις αγωνίες τους, όταν καμαρώνετε για ό,τι ωραίο αγαπούν ή δημιουργούν, σηκώνετε το πέπλο της μυστηριώδους ομίχλης που καλύπτει κάθε παιδί και μας βοηθάτε να δούμε πιο καθαρά όσα θολά πριν μας προβλημάτιζαν. Σηκώνετε έτσι και εσείς μεγάλο μέρος του βάρους και της ευθύνης που βαρύνουν τους δικούς μας ώμους και μας ξεκουράζετε. Να γιατί είναι χαρά μας να σας βλέπουμε συχνά στο σχολείο.

Δεν είμαστε όμως μόνο εμείς που χαιρόμαστε. Είναι και τα παιδιά σας. Κάθε παιδί νιώθει ωραία όταν κάποιος ενδιαφέρεται γι' αυτό, και νιώθει ευτυχία όταν το ενδιαφέρον προέρχεται απ' τους γονείς και τους δασκάλους του ταυτόχρονα. Το παιδί πρέπει να νιώθει ότι εσείς και εμείς είμαστε στην ίδια πλευρά. Ότι εσείς και εμείς αγωνιζόμαστε, ο καθένας με τις δυνάμεις του και από την πλευρά του, αλλά και οι δύο με αγάπη για το δικό του καλό. Και αυτό δεν μπορεί να το νιώσει και να το πιστέψει όταν θα δει τους γονείς του να έρθουν 2 ή 3 φορές το χρόνο να πάρουν ένα χαρτί με σημειωμένα πάνω κάποια ψυχρά νούμερα που μεταφράζονται απλώς ως προαγωγή από την τάξη ή στασιμότητα στην τάξη που φοιτά. Θα νιώσει όμως όμορφα όταν μας δει να σφίγγουμε ο ένας το χέρι του άλλου πολλές φορές στη διάρκεια της χρονιάς, όταν ακούσει να συζητάμε γι' αυτό κατ' επανάληψη, όταν ακούει τους γονείς του να μιλούν με ευγνωμοσύνη και σεβασμό για το δάσκαλό του και επίσης όταν αντιλαμβάνεται ότι και ο εκπαιδευτικός τιμά και υπολογίζει τον παράγοντα γονέας.

Και βέβαια το να νιώθει όμορφα το παιδί σας στο σχολείο είναι πολύ σημαντικό. Άσε μια εποχή που το σχολείο αντιμετωπίζεται αν όχι με εχθρότητα τουλάχιστον με αδιαφορία από πολλά παιδιά, σε μια εποχή που η προσοχή στο μάθημα, ο σεβασμός στον καθηγητή και η μελέτη δε θεωρούνται πλέον δεδομένα, αλλά ο εκπαιδευτικός πρέπει να αγωνιστεί για να πετύχει, το να δημιουργούμε θετική ψυχολογία στην ψυχή των μαθητών ίσως είναι το κλειδί που θα κάνει τα παιδιά να έρχονται με όρεξη στο σχολείο, θα τους κινεί το ενδιαφέρον για το μάθημα, θα τα προτρέπει να μελετούν και να δημιουργούν και θα περιορίζει τις περιπτώσεις προβληματικής συμπεριφοράς. Θα νιώθουν ότι το σχολείο δεν είναι μόνο οι βαθμοί που παίρνουν 3 φορές το χρόνο (είναι και αυτό ή μάλλον αυτό θα είναι απλώς το αποτέλεσμα της προσπάθειας που καταβάλλουν επειδή τους αρέσει και όχι επειδή κάποιος τα υποχρεώνει). Επίσης θα νιώθουν ότι οι καθηγητές δεν είναι άνθρωποι με τον κατάλογο που απλώς βαθμολογούν, κρίνουν, κατακρίνουν και τιμωρούν.

² Ανδριάνα Ηλιοπούλου Φιλόλογος 3ου Γυμνασίου Πύργου